



ΑΠΟ ΤΗΝ «ΙΛΙΑΔΑ»: 'Ο Έκτωρ κάνει παρατηρήσεις στον Πάρι και στην Έλένη.

('Έργον του Φλάμιαν).

## ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

## ΕΝΑΣ ΧΑΜΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Δέν είμαι παρά ένας τιποτένιος — ένας χαμένος άνθρωπος, τό ξαίρω! Δέν είμαι τίποτ' άλλο, παρά ένα κομμάτι κρέας, μέ δυό μάτιας, όπως μέ είπε, μία φορά, κ' ὁ ἀδερφός μου... 'Αλλά τί νά γίνει; Δέ μπορῶ νά κάνω διαφορετικά. Είμαι πλάσμενος ἔτσι, νά πιάνομαι κορδίδο διαρκῶς...

'Αλλά θά σᾶς πῶ, καλύτερα, ὅλη τήν ιστορία μου, νά βγάλετε τά συμπεράσματά σας. Εἶνε ἡ τιποτένια ιστορία ἐνός ἀνθρώπου κωπαντίπ γελίου... Δέν ἔχω κάνει καμμιά πράξη, στή ζωή μου, πού νά μή μοῦ γύρισε στραβά. 'Όπως καί νάεσσαν, ὅπως καί νά φρονόμουν, πάντα ἐγὼ βρισκόμουν τό «κορδίδο». 'Αλλά θά σᾶς πῶ τήν ιστορία μου...

'Απ' τόν καιρό, ἀκόμα, πού πήγαμε σχολιό, ἦμουν ὁ τελευταῖος μέσ' στήν τάξη. Κι' αὐτό, ὄχι πῶς ἦμουν ὁ κοινότερος ἀπ' ὅλους — ἀλλ' ἀπ' τήν πολλή μου καλωσύνη... 'Όλη μου ἡ προσοχή, ἦταν πῶς νά βοηθῶ τοῦς ἄλλους. Τόν ἑαυτό μου, δέν τόν κοίταζα καθόλου. Τήν ἐποχή τῶν διαγωνισμῶν, πολλές φορές ἔδινα τό χαρτί μου ἀγροφά, ὄχι γιατί δέν εἶχα τί νά γράφω, ἀλλ' ἀπ' τό νά μοιράζω, δεξιᾷ κ' ἀριστερά, στοῦς ἄλλους, τή λύση τοῦ προβλήματος, ἢ τήν ἐπιτυχία τοῦ χαμένου, πού μᾶς ἔβαζε ὁ δάσκαλος, καί πού οἱ ἄλλοι δέ μποροῦσαν νά τά βροῦνε. 'Από τότε, δηλαδή, φανόμουν τί κορδίδο θά γινόμουν! Κ' οἱ ἄλλοι ὅλοι μέ εἶχαν μισοῦσι, καί κολλοῦσαν γύρω μου, σά βδέλλες, καί δέ μ' ἀρίστανε νά γράφω μία γραμμή... Κι' ὅταν ἔπαυον τοῦς πῶ κοκκίους βαθμοῦς, χαμογελοῦσα, ὅλος εὐχαρίστηση: εἶχα, μέσα μου, τό σκεῖμα τῆς θύσας, κ' ἡ συνειδήσή μου ἦταν ἥσυχη. πῶς εἶχα κάνει τό καλό σπούς ἄλλους — ἄν καί, πολλές φορές, αὐτοὶ οἱ ἄλλοι, ἦσαν ἀνάξιοι αὐτῆς τῆς καλωσύνης, καί μέ κοροῖδευαν, κρυφά καί φανερά, καί μοῦβγαζαν τήν γλώσσα, κάθε φορά πού μ' ἀπαντοῦσαν ἔξω...

'Αλλά, κ' ἐγὼ, ἦμουν πλά-

σμενος ἔτσι, καί κατάπαντα βουθά τό δάκρμά μου... Τέπο κορδίδο εἶχα γεννηθεῖ!... 'Όσπου, στά τελευταῖα, κ' ὁ πατέρας μου, βλέποντας πῶσο ἦμουν ἀνεπίδεκτος μαθήσεως — μέ τό στενό προβιθαζόμουν κάθε χρόνο — μέ τράβηξε, μία μέρα, καί μ' ἔστειλε νά μάθω κάποια τέχνη. 'Αλλά, καί κει, τά ἴδια καί χειρότερα... 'Ο κόσμος μοῦ φανόταν σά μιά κακή παγίδα, πού, μολταπίτα, βρισκόμουν γαντζωμένος, καί δέν ἴπτηχε πρός τό νά γλυτώσω... Κι' ὅμως ἀγατοῦσα τοῦς ἀνθρώπους, κ' αὐτή μου ἡ συμπόνια γιά τοῦς ἄλλους, ἦταν, νομίζω, ἡ καταστροφή μου...

Στό μηχανουργεῖο, πού δούλευα μαθητεῖόμενος, ἦταν ἕνα παιδί, δυό — τρία χρόνια μεγαλύτερό μου — γιός ἐνός χοντροῦ μεγαλειώτου, πού ἔξ αἰτίας τῆς μεγάλης ταπεινότητός του — τῆς πραγματικῆς του ταπεινότητός: ἦταν, κ' ἐκεῖνος, ἀνεπίδεκτος μαθήσεως — ὁ πατέρας του, γιά νά τόν τιμωρήσει, τόν εἶχε βάλει νά γίνει θεομαστῆς. 'Ηταν ἕνας μάγκας καί μισός. Μέρα — νύχτα ἔπαυε χαρτιά, ἔπινε, μεθύσε, ξενυχτοῦσε... Κι' ὅμως εἶχε καί στιγμῆς καλές. Γι' αὐτῆς τίς λίγες τίς καλές του τίς στιγμῆς, εἶχ' ἀποφασίσει νά τόν σώσει. Τόν ἔκανε παρέα παχιακά, μέ τήν ἐλπίδα νά τόν συνηθώ. Κ' ἔτσι παραμελοῦσα τή δουλιὰ μου. Γιόρτζια, κ' ἐγὼ, στά καρενεῖα, τόν παρακαλοῦνοῦσα στά ξενιχτῆ του, προσπαθοῦσα νά τόν κρύβω μεθυμένο... Κι' αὐτό τό πρῶμο βιάσπαξε, δέν ξαίρω πόσους μῆνες. Στό τέλος βρέθηκε νά γίνο σάν κ' αὐτόν — ἡ, τοῦλάχιστον, νά δείχων σάν κ' αὐτόν: ἕνας ταπεινός κ' ἕνας τιποτένιος! Μέ πείραξαν ἀπ' τό μηχανουργεῖο — καί μέ κατηγοροῦσαν, ἀκόμα, πῶς ἐγὼ δέν εἶχα ξεμωάσει... Αὐτά παιδιόνοι τ' ἀδιόρθοτα κορδίδα!... Τ' ἀδέφια μου, σ' αὐτό τό μεταξύ, εἶχαν τελειώσει τό γυμνάσιο, κ' εἶχαν βουλευθεῖ στήν κοινωνία. 'Άλλος εἶχε γίνει δικηγόρος, κ' ἕνας ἄλλος σπούδαζε γκαρτός. 'Ο τελευταῖος ἦθε-

## ΜΙΑ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

Τό «Μπουκέτο» οὐδέποτε ἐφείσθη ἐξόδων καί κόπων, προκειμένου νά παρουσιάσῃ κάτι καινούργιο στοῦς ἀναγνώστας του. Τίς ἡμέρες αὐτές εἶχαμε πάλι τήν εὐτυχία νά ἀνακαλύψουμε καί ν' ἀγοράσουμε ἀντί χιλίων δραχμῶν τό περίφημο λεύκωμα τοῦ μεγάλου Ἑγγλοῦ ζωγράφου Φλάξιμαν, τό ἐμπνευσμένο ἀπ' τήν «Ιλιάδα» καί τήν «Ὀδύσσεια» τοῦ Ὀμήρου. Τίς θαυμάσιες εἰκόνες τοῦ λευκώματος ἀρχίζουμε δημοσιεύοντες ἀπό σήμερὰ στή σελίδα αὐτή.

Τ' ἀδέφια μου, σ' αὐτό τό μεταξύ, εἶχαν τελειώσει τό γυμνάσιο, κ' εἶχαν βουλευθεῖ στήν κοινωνία. 'Άλλος εἶχε γίνει δικηγόρος, κ' ἕνας ἄλλος σπούδαζε γκαρτός. 'Ο τελευταῖος ἦθε-